

SĂMÂNȚA NU VA MOȘTENI ÎMPREUNĂ CU PLEAVA

Să rămânem în picioare și să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Scumpule Dumnezeu, este o mare prioritate că în seara aceasta putem fi aici ca să-L aducem pe Hristos cel viu acestei generații muribunde și lumii pierdute. Te rugăm să ungi cuvintele și eforturile noastre, astfel ca Cuvântul să nu se întoarcă la Tine fără rod, ci să împlinească scopul pentru care a fost trimis.

Ajută pe fiecare bărbat, femeie, băiat sau fată care se află în seara aceasta aici și care are nevoie de ceva, Tată, deoarece știm că toți suntem lipsiți. Fă ca atunci când vom pleca din locul acesta, să simțim în inimile noastre ceea ce au simțit cei doi care s-au întors mărturisind învierea lui Hristos și zicând: „*Nu ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?*” Dă-ne aceasta, Doamne.

Vindecă bolnavii și pe cei chinuiți, astfel ca după serviciul din seara aceasta să nu mai fie nici un neputincios printre noi. Fă ca nici unul să nu rămână necredincios, Doamne, ci toți să creadă în viața veșnică, deoarece acesta este scopul întâlnirii noastre. Îți cerem aceste binecuvântări în onoarea Împărăției lui Dumnezeu, în Numele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Amin. Puteți să vă așezați.

Este bine că în seara aceasta putem fi din nou împreună. Văd că mulți trebuie să stea în picioare și mă gândesc că legătura telefonică este în stare bună. Prin ea suntem în legătură cu multe orașe din națiune: San Francisco, Tucson, sus în Est. Le transmitem salutări prin intermediul telefonului. În seara aceasta suntem în sala auditoriului, iar sala principală este arhiplină, oamenii stând în picioare pe lângă pereți și pe coridoare. Din câte știu, mâine seară se va deschide și partea cealaltă, spre sala de gimnastică, așa că vom avea o sală mai mare în care vor fi locuri pentru mai mult de o mie de oameni, și cred că dacă sala este arhiplină în seara

aceasta, mâine seară vor fi și mai mulți oameni, pentru că suntem într-o mare așteptare.

În primul rând așteptăm venirea Domnului Isus, apoi dorim să fie mântuite cât mai multe suflete. Astfel, credem că în seara aceasta vor fi mulți care-L vor primi pentru a fi pregătiți, gata pentru venirea Lui când va apărea.

Aș vrea să-i salut special pe toți frații de pe platformă și să le urez un bun-venit. Sunt câteva sute de bărbați, majoritatea predicatori, iar noi suntem bucuroși pentru că sunt aici.

Îi suntem mulțumitori Domnului pentru că-i avem aici și Îi mulțumim și pentru voi, care ați venit din diferite părți ale națiunii... Am înțeles că sunt și câțiva veniți de dincolo de mare, din străinătate. Noi suntem recunoscători pentru că sunteți aici și vă bucurați de părtășia cu noi, care suntem în așteptarea lucrurilor pe care ni le va da Dumnezeu pe durata acestei întâlniri.

Cu câteva zile înainte de întâlniri, inima mea a fost foarte agitată, ca și cum este pe cale să se întâmple ceva mareț. Nu știu ce este, dar cred că este o mare descoperire de la Dumnezeu, care ne va pregăti și ne va face cetățeni mai buni ai Împărăției Lui, în timpul cât trecem prin lumea aceasta întunecată, a păcatului și necredinței.

Locul pe care ne aflăm mă ține legat într-o mare lucrare. De când am aflat de construirea acestei școli, am dorit să țin o adunare în ea. Astfel, le sunt recunoscător directorului și celor ce ne-au pus la dispoziție această sală, deoarece pe locul unde este construită, poate chiar în locul unde stau acum, cam cu treizeci de ani în urmă s-a întâmplat ceva deosebit. În vremea aceea, aici era un câmp plin cu tătară pentru măhuri, iar eu locuiam într-o casă mică, situată la vreo două sute de metri de aici, și eram foarte îngrijorat cu privire la mântuirea tatălui și a mamei mele. În seara aceasta sunt plecați amândoi.

Îmi amintesc că în seara aceea eram foarte îngrijorat cu privire la tata. Eu dormeam în verandă pentru că afară era foarte cald.

Aceste lucruri sunt scrise în cărticica: „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci”, sau în cartea: „Eu nu am fost neascultător vedeniei cerești”.

Și în timp ce dormeam pe verandă, m-am trezit cu o mare povară pe inimă, din pricina tatălui meu. Mulți dintre voi l-au cunoscut pe tata și știți că era un om deosebit, deși era păcătos. El avea un obicei rău, împotriva căruia m-am luptat din toate puterile, de-a lungul timpului: era bețiv. În seara aceea băuse din nou, iar eu m-am trezit foarte apăsător din cauza aceasta. Pentru că eram în pijama, mi-am luat pantalonii și m-am dus pe câmpul acesta de tătărcă, până am ajuns aici, în locul unde acum se înalță această școală. Aici m-am pus în genunchi și am început să-L rog pe Dumnezeu pentru tatăl meu, ca să-l mântuiască și să nu-l lase să moară ca un păcătos fiindcă îl iubeam. În timp ce mă rugam, m-am ridicat să privesc spre est, și atunci a venit o vedenie. Cred că mulți dintre voi o știți. Am văzut că Domnul Isus stătea chiar deasupra mea.

Voi știți că nu sunt un om predispus la închipuiri și că vedeniile sunt o realitate. Deci, Domnul Isus stătea alături. Era pentru prima dată când Îl vedeam în felul acesta într-o vedenie. Stătea în aer, la vreo la zece picioare deasupra capului meu, iar unul dintre picioare îi era puțin ieșit în față. Purta o haină albă cu franjuri pe marginea ei, avea părul până pe umeri și arăta ca un bărbat de treizeci de ani. Biblia ne relatează doar că El era la această etate când Și-a început lucrarea. Era micuț, un bărbat subțirel și nu părea să cântărească mai mult de 130 de pounds (cam 60 Kg).

Privindu-L, mă gândeam că nu poate fi adevărat, de aceea mă frecam tot timpul la ochi. El stătea într-o parte, așa că Îl vedeam din profil. Arăta exact cum L-am văzut întotdeauna în vedenii și cum a fost pictat de Hoffman în tabloul: „Isus la treizeci de ani”. Acesta este motivul pentru care am tabloul lui Hoffman în camera mea și în broșurile editate, și ori de câte ori pot, spun aceasta, pentru că așa arată. Atâta doar că părea mic.

În timp ce stăteam acolo și-l priveam, mă gândeam: „Acela nu poate fi Domnul meu.” Mă aflam cam în locul unde stau acum, iar dacă aş măăsura, cred că ar fi o rază de vreo patruzeci sau cincizeci de yarzi.

Priveam spre El și mi-am ciupit degetul ca să verific dacă nu cumva dorm, deoarece nu puteam crede ceea ce se petrecea în realitate. În vremea aceea eram foarte tânăr în credință și predicam doar de vreo șase luni. După ce mi-am ciupit degetul, am rupt și o nuia de tătarcă. Cei care locuiau la țară știți cum arată scobitoarea aceea mică dintr-o nuia de mătură. Am început să o mestec, deoarece îmi ziceam: „Nu poate fi real! Cu siguranță, visez. Acolo este casa noastră, iar în ea sunt mama, tata și frații mei! Acolo este casa veche din cărămidă, unde vânam rațe, doar la două sute de yarzi dincolo de aceasta. Și iată-mă stând în câmp; trebuie să fie astfel.”

Am început să lovesc cu piciorul în pământ, să-mi scutur capul și să-mi frec mâinile, după care am privit din nou în sus, și El stătea acolo. Apoi a început să adie vântul și am văzut cum se mișcă nuielele de tătarcă. Mai mult, mișca și haina Lui, așa cum se mișcă rufele întinse la uscat. În timp ce-L priveam, mă gândeam: „Dacă aş putea să-i privesc odată fața!”, deoarece privea spre Est, chiar în direcția aceasta. Se uita foarte atent spre Est. Am început să merg în jurul Lui ca să-L văd fața, dar nu reușeam să o văd prea bine pentru că Își ținea mâinile întinse în fața.

Am mers încă o dată în jurul Lui, încercând să-L atrag atenția, dar El nu Se mișca deloc.

Atunci mi-am zis: „Poate ar trebui să-L strig!” așa că am spus: „Isus!” În clipa aceea Și-a întors capul și când m-a privit, Și-a dat brațele la o parte. Este tot ce-mi mai amintesc. Când mi-am revenit se făcea ziuă, iar eu zăceam acolo pe câmp. Pijamaua îmi era udă de lacrimi și mi-am dat seama că leșinasem. Fața Lui avea o expresie pe care nici un artist nu poate s-o redea. Nu, ei nu ar putea s-o facă! Avea o privire plină de compasiune și de dragoste care ar putea plânge în orice clipă și care exprima totuși atât de multă putere încât dacă ar vorbi ar putea întoarce lumea. Trăsăturile Lui n-ar putea fi redade de nici un artist și până astăzi n-am aflat

Încă ce înseamnă.

Acum, după treizeci de ani mă aflu aici, într-un auditoriu care ne-a fost pus la dispoziție pentru lucrarea Dumnezeului celui viu. În vremea aceea eram un simplu membru al bisericii baptiste de aici, care era păstorită de Roy Davis, iar acum stau aici cu localul aglomerat, pe același teren, în fața unui grup de oameni care cred că sunt răscumpărați prin primirea Sângelui Lui Isus Hristos Însuși și care mi-au fost încredințați ca să le aduc în aceste patru zile Mesajul Domnului.

După șase luni de la acel eveniment, am avut primul serviciu de botez jos la râu, la capătul lui Spring Street, când a coborât Lumina. Poate că mulți dintre voi ar vrea să meargă acolo și să vadă locul. Acolo S-a arătat prima dată în public, Îngerul Domnului. Era ora două după-amiaza. Din Ea a venit un Glas care a spus: „Cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Hristos, așa va fi trimis Mesajul tău înaintea celei de-a doua veniri a Lui!”

De atunci au trecut treizeci de ani, iar în seara aceasta eu vestesc încă același Mesaj. Mai mult, Mesajul a mers în jurul lumii, și mă bucur că în seara aceasta sunt înapoi în orașul casei mele, ca să-L reprezint pe Domnul Isus Hristos pe care-L iubesc încă din toată inima. În fiecare zi, El crește tot mai dulce, decât a fost cu o zi înainte. Eu nu am schimbat o iotă în Învățătura mea, iar în seara aceasta cred același lucru cu care am început. „*El este Același ieri, azi și în veci*”, iar eu am un Mesaj pentru care sunt răspunzător.

Când am început să predic Mesajul, toți se rugau pentru bolnavi, așa că s-au făcut semne mari și minuni, în timp ce lumea a fost cuprinsă de o trezire mondială de evanghelizări și vindecări. De mai bine de cincisprezece ani au fost treziri pe fiecare deal care există, și focul trezirilor continuă să ardă încă. Literar, milioane L-au acceptat pe Hristos ca Salvator personal, prin împuternicirea aceea. Mai mult, ea a fost o sursă de inspirație pentru Oral Roberts și așa mai departe.

După aceea, biserica pentecostală a intrat în declinul său mortal. Planul și dorința

mea din seara aceasta este să trezesc biserica din nou, la Venirea Domnului Isus Hristos care este aproape. Eu trebuie s-o mustru, trebuie să mustru păcatul oricare este el. Când spun aceasta, nu mă refer la denomiñațiunea cuiva, ci la faptul că am un Mesaj.

Este foarte greu să primești colaboratori de la o biserică, deoarece este la fel ca în zilele Domnului Isus, și Cel ce face aceasta este El, nu eu.

Când a predicat prima dată, El a vindecat bolnavii, a înviat morții, a curățat leproșii și a scos afară dracii, așa că toți L-au dorit, dar când a venit timpul pentru Mesaj, nu L-au mai putut suporta. Vedeți? Este un timp când vine un mesaj care urmează întotdeauna fiecare semn, pentru că semnul are un glas.

Astfel, într-o zi El S-a așezat jos și a zis: „*Eu și Tatăl suntem Unul!*” dar aceasta era mai mult decât puteau suporta. Același lucru s-a întâmplat și atunci când a zis: „*Dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și nu beți sângele Lui, nu aveți Viață în voi.*”

Imediat, doctorii și oamenii deștepți s-au ridicat și au spus: „Omul acesta este un vampir pentru că vă atrage să-l mâncați trupul și să-l beți Sângele!” Dar Isus nu a explicat aceasta niciodată, ci doar a spus-o.

În seara aceasta și de-a lungul acestor adunări, s-ar putea să auziți lucruri pe care nu le putem explica, dar când se întâmplată aceasta, gândiți-vă că „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.*” Noi credem aceasta.

Vreau să vă spun că nu vom avea prea mult timp la dispoziție, pentru că trebuie să începem și să terminăm la ora stabilită. Mai mult, vrem să onorăm consiliul școlii care a fixat timpul pe care-l avem la dispoziție. Vom face tot ce putem ca să ne încadrăm în acest timp.

Gândiți-vă că dacă un păcătos vrea să vină la Hristos, tot ce trebuie să facă este să meargă sus, fie că predic, se cântă, sau orice altceva ar fi, și să vă predați imediat viața lui Hristos, pentru că suntem aici ca să vă ajutăm.

Acum aș vrea să-i întreb pe frații Vayle, Borders și pe frații de aici, dacă nu ar putea avea după-amiază, într-o dimineață, sau cândva, un serviciu de instruire în biserică pentru cei care cercetează botezul Duhului Sfânt. Ar fi în ordine, fraților? Fratele Neville și ceilalți frați, ar putea merge acolo. Și fratele Capps. Deci, dacă cineva dorește să fie condus în botezul cu Duhul Sfânt să vină la capelă... Când ar fi mai bine, dimineața sau după-amiaza?

(Cineva zice: „Dimineață): Dimineață în jurul orei zece? Într-o dimineață în jurul orei zece.

Puteți veni și dacă aveți întrebări asupra învățăturii, din Mesaj, dacă doriți rugăciune sau pentru orice altă problemă. Mergeți acolo la ora zece dimineața și veți găsi unul sau mai mulți frați care vă vor da indicații, se vor ruga pentru bolnavi și vor răspunde la întrebările pe care le aveți, ca de la om la om. Adresați-vă lor, pentru că vor fi bucuroși să vă ajute în orice problemă.

Acum, înainte de a ne apropia de Cuvânt, am dori să vorbim încă o dată cu Autorul Lui. Voi puteți să beți prea mult; puteți să mâncați prea mult, să râdeți prea mult, să umblați prea mult, dar niciodată nu vă veți ruga prea mult, iar Biblia spune: *„Vreau, dar, ca bărbații să se roage în orice loc și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli.”* (1 Timotei 2.8). Să ne rugăm.

Isuse iubit, Tu ești Dătătorul Cuvântului Vieții și Tu ești Acel Cuvânt, iar acum, după ce am povestit acea viziune pe care mi-ai dat-o, vin să Te rog să dovedești, o, Dumnezeule, că acesta este Adevărul. Doamne Isuse, Te rog să ungi Cuvântul din seara aceasta și să deschizi urechile tuturor celor ce stau aici sub acest Sunet Divin, iar dacă printre noi sau printre cei ce ascultă Mesajul de-a lungul națiunii, este cineva care nu este încă pregătit să întâlnească provocarea acestui ceas,

Mesajul de la Dumnezeu, să se pocăiască și să fie gata pentru că Împărăția lui Dumnezeu se apropie. Te rog să-i ajuți pe toți să facă aceasta ca să se poată întâlni cu provocarea acestui ceas.

Dumnezeule, ajută-mă și pe mine pentru că știu că am o răspundere, iar în ziua judecății trebuie să răspund pentru tot ce spun aici sau în altă parte. Ajută-mă să fiu sincer și tot ce spun sau fac, să fie conform Cuvântului Tău, ca să aducă rod pentru că Tu ai spus: *„Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de tine, de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, ca să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbuti în toate lucrurile tale și vei lucra cu înțelepciune.*

Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeuul tău este cu tine oriunde vei merge.” (Iosua 1.8-9). Doamne Isuse, fă să fie așa și în seara aceasta, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Vineri și sâmbătă între orele 10.00-12.00, în capela de pe Pen Street 8, se va răspunde la întrebările referitoare la învățătură și se vor face rugăciuni pentru bolnavi. Veniți acolo dacă aveți întrebări sau alte probleme, pentru că veți fi așteptați de frații care se vor ocupa de voi. Domnul să vă binecuvânteze.

La începutul acestui serviciu pot să vă spun un singur lucru: voi intra direct în Mesajul nostru, deoarece pentru aceasta am venit. Dacă va fi cu voia Domnului, duminică dimineața vreau să mă opresc la marea provocare, adică la tema: Căsătorie și Despărțire.

Acum voi citi din Galateni 4.27-31:

„Fiindcă este scris: „Bucură-te, steapă, care nu naști deloc! Sari de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.

Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copiii făgăduinței.

Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse din Duhul, tot așa se întâmplă și acum.

Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.

De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi.”

Domnul să adauge binecuvântarea Sa la citirea Cuvântului, deoarece cred că am luat un text foarte ciudat, neobișnuit. Dar uneori Îl găsim pe Dumnezeu în ceasuri neobișnuite, pe căi neobișnuite și făcând lucruri neobișnuite, deoarece El este neobișnuit, iar cei care-L slujesc din toată inima, o fac într-un mod neobișnuit în ochii lumii.

Tema noastră este: „Sămânța nu moștenește cu pleava.”

Pavel ne vorbește aici despre sămânța naturală, despre cei doi fii ai lui Avraam și se aduce, cu bucurie, pe el însăși în poziția nașterii din femeia slobodă.

Noi știm cu toții că Avraam a avut doi fii din două femei diferite. Dumnezeu i-a făgăduit că Sara îi va naște un Fiu prin care vor fi binecuvântate toate semințiile pământului. Toate popoarele lumii vor fi binecuvântate de acest Fiu. În general, dar mai ales printre evrei, se crede că acest Fiu făgăduit ar fi Isaac, dar nu este adevărat, ci Fiul făgăduit al lui Avraam este Isus. El este Sămânța împărătească a lui Avraam.

Dar Avraam a avut doi fii: unul prin Agar, o roabă drăguță, o frumoasă egipteană, pe care Avraam a adus-o din Egipt și i-a dăruit-o Sarei, și unul de la Sara. Sara s-a gândit că Dumnezeu nu ar fi în stare să-Și țină toată promisiunea corect, de aceea i-a propus lui Avraam s-o ia pe roaba ei, Agar, să se căsătorească cu ea (pentru că în zilele acelea poligamia era legală) și să-i nască un copil; se gândea că aceasta ar fi fost calea pe care a plănuțit-o Dumnezeu, și că ea l-ar fi avut numai prin Agar. Dar noi aflăm că nu era așa.

De asemenea, noi înțelegem că Dumnezeu este desăvârșit în trei. Deci, plinătatea lui Dumnezeu este exprimată în trei, harul în „cinci”, desăvârșirea prin „șapte”, la fel ca încheierea lucrării și a lumii. Dumnezeu este desăvârșit în Tată, Fiu și Duh Sfânt. Aceasta este plinătatea dumnezeirii: un Dumnezeu în trei manifestări; trei atribute; trei atribute ale unei singure slujbe, sau trei slujbe într-o singură Dumnezeire.

Sunt și trei pași sau etape ale harului prin care Biserica ajunge la desăvârșire: neprihănirea, sfințirea și botezul cu Duhul Sfânt. În aceasta constă nașterea din nou, care este la fel ca nașterea naturală. Astfel, când femeia aduce pe lume un copil, mai întâi vine apa, apoi vine sângele și la urmă viața. Aceasta ne spune și Biblia în 1 Ioan 5.7:

„Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul”, care era Fiul, și Duhul Sfânt, și aceștia trei sunt Unul.” „Și trei sunt care mărturisesc pe pământ: apa, sângele și duhul. Și acestea trei sunt una în mărturisirea lor.” (v.8).

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt Unul. Voi nu puteți să-L aveți pe Tatăl fără să-L aveți pe Fiul și nu puteți să-L aveți pe Fiul fără să-L aveți pe Duhul Sfânt, dar puteți să fiți neprihăniți fără să fiți sfințiți; și puteți să fiți sfințiți fără să fiți umpluți cu Duhul Sfânt. Noi am dovedit aceasta prin ordinea din natură.

Poate sunt străin pentru mulți dintre voi. Eu nu sunt un om învățat și cred că voi ați observat deja aceasta, dar îi învăț pe oameni prin simboluri deoarece lucrurile din

natură simbolizează lucrurile duhovnicești.

Am văzut că plinătatea descoperirii lui Dumnezeu este exprimată în trei și la fel s-a întâmplat cu plinătatea seminței lui Avraam: Ismael, Isaac și Isus. Ismael a venit prin femeia roabă; Isaac a venit prin femeia slobodă, amândoi născându-se prin sex, dar Isus Hristos a venit prin fecioară, nu prin sex.

„Sămânța,” una, o Sămânță; nu semințele, ci Sămânța. Ceilalți doi nu au fost Sămânța despre care vorbea Dumnezeu; ei erau sămânța naturală a lui Avraam, dar Dumnezeu vorbea despre „Sămânța credinței” pentru că după moartea Sarei, Avraam s-a căsătorit cu altă femeie și a avut cu ea șapte fii, în afară de fiice. Deci, acestea nu erau semințele lui Avraam, ci „Sămânța” lui, una singură, iar aceasta era Sămânța credinței lui Avraam, deoarece Dumnezeu a arătat spre Sămânța Împărătească ce trebuia să vină prin credința lui Avraam; nu prin dorința sexuală, ci prin Viața duhovnicească a lui Avraam, care a considerat tot ce era contrar Cuvântului lui Dumnezeu ca și cum nu era, și L-a crezut pe Dumnezeu. Acea este Sămânța adevărată sau reală despre care vorbim.

Aici am prezentat un tablou. Oh! Adevărul este că la început, făgăduința referitoare la Sămânță a fost pusă sub o ușoară îndoială. Vedeți cum la prima făgăduință s-a început cu o îndoială? Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam că va primi un fiu prin Sara, dar dacă ați observat, prima sămânță a lui Avraam a venit prin roabă pentru că Sara s-a îndoit că acest lucru ar fi posibil, și își zicea că este prea bătrână și trecută de vârsta nașterilor.

Așa a început și biserica pentru că așa începe întotdeauna: de jos în sus. Tu ai început de la bază, nu din vârf. Dacă un om vrea să urce o scară, încercând să ajungă întâi în vârf, își va rupe gâtul, de aceea trebuie să înceapă de jos și să urce treaptă cu treaptă până ajunge sus. Aici constatăm că Programul lui Dumnezeu a fost întrerupt încă de la început printr-o mică îndoială.

Exact așa a venit și păcatul în Eden, iar păcatul a adus moartea, pentru că

Cuvântul lui Dumnezeu a fost prezentat sucit și pus la îndoială.

Nu este posibil ca un Cuvânt al lui Dumnezeu, care este: „Așa vorbește Domnul”, să fie pus sub semnul întrebării sau așeza greșit. Lăsați-L așa cum este!

Făgăduința aparținea Sarei, pentru că femeia este simbolul bisericii, dar ea s-a îndoit de programul original al Cuvântului făgăduit de Dumnezeu și a zis: „Avraame, soțul meu, ia-o pe roaba aceasta frumoasă și fii soțul ei, căci în felul acesta Dumnezeu îți va da sămânța făgăduită prin ea, iar eu voi lua copilul.” Vedeți, o mică deviere a schimbat tot Programul, de aceea, trebuie să lăsăm fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu așa cum este scris, ca: „Așa vorbește Domnul!” pentru că fiecare iotă din El este adevărată, și dacă ați observat, problemele au început atunci când făgăduința a fost pusă la îndoială.

Isaac a fost sămânța venită prin femeia slobodă, prin cea căreia i-a fost dată făgăduința. Astfel, el a adus la suprafață sămânța naturală a făgăduinței, cum citim în Galateni. Mai departe ni se spune că, copiii roabei nu vor moșteni împreună cu copiii femeii slobode, deoarece ei sunt din două categorii diferite. Acesta este adevărul.

Cel necredincios nu poate moșteni împreună cu cel credincios. Așa ceva este imposibil, de aceea aici apar problemele. Voi nu puteți face un pui denominațional să creadă ca un vultur. Pur și simplu nu puteți face aceasta, și de aici vin problemele. Voi trebuie să credeți fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, iar El spune că voi... nu sunteți moștenitori împreună. Nici nu vă veți uni cu aceasta; nu puteți. Trebuie să fiți vulturi sau pui.

Voi nu puteți fi moștenitori cu Ismael, sămânța femeii roabe, din cauza îndoielii. Sara a pus Cuvântul lui Dumnezeu sub semnul întrebării, îndoindu-se că El ar fi în stare să-Și țină promisiunea. Observați-l pe Avraam. Vedeți, eu zidesc deja pentru duminică dimineața. Avraam nu s-a îndoit de făgăduință, dar Sara s-a îndoit; ea a fost îndoielnică. Tot așa, nu Adam s-a îndoit, ci Eva este cea care a pus Cuvântul

sub semnul întrebării. Duminică dimineața vom afla mai multe despre acest lucru.

Cei firești nu pot moșteni împreună cu cei duhovnicești, așa cum nici fiii lui Ismael nu au putut moșteni cu fiii lui Isaac.

Vedeți, există o biserică firească și o biserică duhovnicească, iar femeia simbolizează atât biserica firească cât și Biserica duhovnicească. Biserica firească și biserica duhovnicească nu pot moșteni împreună pentru că sunt două grupări, două legăminte și două timpuri diferite.

De aceea Răpirea este diferită și va fi numai pentru Sămânța împărătească a lui Avraam. Aceasta nu poate să vină prin sămânța naturală, firească a bisericii. Aceasta trebuie să fie Sămânța împărătească a Cuvântului lui Dumnezeu, prin Avraam, Sămânța Împărătească. De aceea, trebuie să fie mai întâi Răpirea, pentru că, amintiți-vă: *„Noi, cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului nu o vom lua înaintea celor adormiți. Căci trâmbița lui Dumnezeu va suna și întâi vor învia cei morți în Hristos.. Noi care suntem vii și vom rămâne, vom fi ridicați împreună cu ei, și Îl vom întâlni pe Domnul în văzduh.”* Și observați ce mai scrie: *„Ceilalți morți nu vor învia până nu se sfârșesc cei o mie de ani.”*

De aceea, ei nu vor moșteni împreună: pentru că nu vor fi împreună în Răpire. Categorie există o biserică firească și o Biserică duhovnicească.

Pentru Sămânța împărătească, duhovnicească, rânduită mai dinainte de Dumnezeu, a lui Avraam, nu există judecată deoarece ea este rânduită mai dinainte pentru Viața veșnică. Ei au acceptat Jertfa rânduită de Dumnezeu, Cuvântul făcut trup, Hristos. Acesta este motivul pentru care nu este condamnare. Dacă vreți Scriptura, Romani 8.1: *„Așadar, acum nu mai este nicio condamnare pentru cei ce sunt în Hristos Isus care nu umblă după trup ci după Duh.”* În Ioan 5.24 citim: *„...cine ascultă cuvintele Mele...”,* adică „înțelege”, pentru că orice bețiv poate auzi Cuvântul și apoi să plece, dar: *„Dar cine aude Cuvântul Meu, înțelege Cuvântul Meu, și crede în Cel ce M-a trimis, are Viață veșnică, și nu vine la*

Judecată; ci a trecut din moarte la Viață.” Da, domnule. Cel căruia i-a fost descoperită această taină, care înțelege că Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine, pentru că El și Tatăl era Unul. Aceasta este una din marile taine ale împlinirii lui Dumnezeu care S-a manifestat El Însuși în epoca ființelor umane, în cursul vieții ființelor umane și în compania ființelor umane; să ia Cuvântul manifestat din ziua lor, în ridicarea soarelui din răsărit, și să facă același lucru în timp ce apune în vest, să se manifeste El Însuși într-o Biserică Mireasă, Cuvântul manifestat. Vedeți? Aceasta va face tot la fel.

„Cine înțelege,” așa este, „și știe ce i-a fost descoperit, de Cel ce M-a trimis, are Viață veșnică și nu vine la Judecată; ci a trecut din moarte la Viață.”

Sămânța naturală a fost numai o purtătoare a seminței duhovnicești, ca paiul, spicul și pleava. Noi am trecut prin aceasta într-un alt Mesaj, dar aș vrea să repet încă o dată și să revin pentru un moment la ea.

Până să ajungă la maturitate, sămânța naturală trece prin trei stadii de dezvoltare. Mai întâi trebuie semănată sămânța din care peste câțva timp vor ieși niște frunzulițe mici; urmează tulpina, după care se formează spicul, pentru ca la urmă să apară din nou bobul, sămânța.

Urmăriți studiile din această pildă desăvârșită și veți vedea cum totul se potrivește perfect, ca o umbră, deoarece Dumnezeu este Creatorul întregii naturi. Natura nu poate eșua, așa cum nu poate eșua nici Dumnezeu, deoarece El este Acela care așază fiecare lucru în starea lui pentru ca noi să-l privim și să-l vedem.

Observați, Agar este paiul, primul stadiu al Seminței care a răsărit, dar ea nu seamănă deloc ca Sămânța. Este numai paiul, pentru că Agar era o roabă, deci nu putea fi cuprinsă în făgăduință și nu avea nimic cu Cuvântul, ci era doar o purtătoare a Seminței.

Sara corespunde cu spicul care avea polenul, pentru că din ea a crescut națiunea ebraică. Da, din Sara a venit Isaac; prin Isaac a fost născut Iacov; Iacov i-a născut pe patriarhi, și prin patriarhi a fost născută o națiune.

Maria, credința ei, a adus la suprafață Sămânța adevărată, Cuvântul făcut trup. Vedeți? Aceste trei femei au fost purtătoarele Seminței. Prima era de fapt o curvă în interiorul poligamiei; a doua era femeia slobodă, iar a treia nu a avut nici o legătură sexuală, ci a primit Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu, prin credință. Atât Sara, cât și Agar au avut o legătură sexuală, dar fecioara Maria a zămislit prin puterea Cuvântului făgăduit al lui Dumnezeu. Acesta este adevărul.

Tulpina, Agar (două soții), au pus la îndoială făgăduința lui Dumnezeu și vedeți ce au născut? Agar, i-a fost dăruită lui Avraam ca a doua soție, dar era o soție concubină. Și ce a adus la suprafață? Un fiu. Ce fel de om era el? Biblia spune că era un om sălbatic. Se hrănea cu vânat și niciun om nu putea să-l biruiască; era neîmblânzit și neînnoit. Ismael nu putea fi îmblânzit. El era un om sălbatic deoarece era împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Și tot ce este împotriva, orice predicator, membru laic sau biserică, ce este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, va naște un grup sălbatic, preacurvar, de Hollywood care nu poate sta cu Cuvântul neamestecat, deoarece nici nu este inclus în făgăduință. Nu.

Sara, soția adevărată a făgăduinței, corespunde tulpinii cu inflorescență, spicul, și a adus la suprafață un om blând, din care a ieșit o națiune făgăduită care-L slujește pe Dumnezeu... Dar Maria n-a avut nicio relație sexuală, ci a crezut făgăduința lui Dumnezeu. Ea era fecioară și nu știa de nici un bărbat, iar Îngerul Domnului a întâlnit-o și i-a zis: *„Domnul este cu tine; binecuvântată ești tu între femei.”* (Luca 1.28). Maria L-a întrebat cum este posibil acest lucru, iar Îngerul i-a răspuns: *„Duhul Sfânt te va umbri.”*

Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată, dar Maria L-a crezut pe Dumnezeu, de aceea a răspuns: *„Iată roaba Domnului, făcă-mi-se după cuvintele tale.”* (v. 38). Cum urma să-L aibă? Ea știa că atât Agar, cât și Sara, au avut copilul printr-o legătură sexuală cu Avraam; femeia roabă și femeia slobodă. Dar aici i se cere să

creadă. Astfel, ea a crezut Cuvântul, L-a crezut ca o contribuție la credința lui Avraam, care asemenea ei, a crezut imposibilul. „Dacă Dumnezeu a spus aceasta, este adevărat.”

Ea l-a crezut pe Dumnezeu și nu a pus la îndoială nimic din ceea ce i-a spus El, ci a zis: *„Iată fecioara la îndemâna Domnului. Indiferent câtă critică și batjocură va trebui să suport din partea lumii, să mi se facă după Cuvântul Domnului.”* Aici a venit la suprafață Sămânța originală.

La Sara nu era posibil pentru că copilul ei s-a născut prin relație sexuală. Nici la Agar nu era posibil acest lucru, deoarece și relația ei a fost sexuală. Nici biserica nu poate sub sectarism! Este nevoie de credința feciorelnică în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că numai așa poate naște copii, conform făgăduinței. Sectarismul nu va naște o Biserică născută din nou. Nu este posibil așa ceva. Ea va naște un înlocuitor, ceva care îl imită, ceva care încearcă să fie ca Acesta, dar o Biserică născută cu adevărat din nou crede Cuvântul lui Dumnezeu și este împotriva tuturor lucrurilor care sunt în contradicție cu El, pentru că ea este neamestecată. Aceste lucruri se întâmplă conform făgăduinței lui Dumnezeu.

Maria, femeia adevărată, a spus: *„Iată roaba Domnului. Să mi se facă după Cuvântul Tău,”* și a născut. Ce a născut ea? Nu un om sălbatic, nu o națiune, ci Cuvântul, pe Dumnezeu Însuși, manifestat în trup, (Amin,) adevărata Sămânță a lui Dumnezeu care a manifestat fiecare făgăduință pe care a făcut-o Dumnezeu în Biblie. Nimeni nu poate trăi fără El.

Maria a purtat Sămânța adevărată, fiind pleava care a născut Bobul, în timp ce Sara și Agar au fost purtătoare de Viață, dar numai ale seminței naturale. Să nu încercați s-o faceți pe Maria Dumnezeu, cum o fac unii, pentru că ea nu este un Dumnezeu. Nu, domnule. Ea este numai o purtătoare a Seminței, la fel ca celelalte două femei, dar, ca și credință în Cuvânt, ea aduce mai mult spre imaginea ei adevărată.

Vedeți, mai întâi iese afară tulpina, apoi vine polenul și apoi pleava. Dacă nu privim cu atenție, putem crede că pleava este bobul de grâu, atât de bine seamănă cu el. Dar când desfaci învelișul nu găsești nimic înăuntru, deoarece el este numai un purtător, înțelegeți?

Deci, în cazul Mariei nu a fost prin sex, ci prin credință, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu Se împlinește prin credință. Maria nu era Sămânța, ci purtătoarea Seminței. El era adevărata Sămânță a credinței, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu este prin credința pe care El i-a dat-o lui Avraam. Numai credința poate produce ceea ce a spus Dumnezeu, credința în Cuvântul Lui.

Observați cât de aproape era Maria de adevăr, dar ea corespunde cu pleava care înfășoară sămânța și o protejează până când poate să rămână singură, matură.

Așa au fost cele trei perioade de timp care au culminat cu trezirea pentecostală, după care urmează coacerea bobului care este ținut în învelitoare până se maturizează. Tot așa face această a treia epocă a bisericii (a pentecostalilor), ținând Bobul până la timpul când Acesta se maturizează. Atunci pleava se deschide. Maria, mama lui Hristos, era numai purtătoarea Seminței, incubatorul, deoarece El nu a fost sângele ei. El n-a fost sânge evreiesc, nici sânge dintre neamuri, ci a fost Sângele lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat acel sânge pentru că El nu putea veni prin sex și nu putea fi nici evreu, nici dintre neamuri.

De fapt, bebelușul nu este o fărâmbă din sângele mamei, pentru că sângele vine de la tată. Noi știm că hemoglobina este în mascul. De exemplu, găina poate să facă un ou, dar dacă acel ou nu este însămânțat de cocoș, nu se va cloci niciodată; este neroditor deși la suprafață arată ca un ou adevărat, fertil. Vedeți, la exterior sunt la fel, dar unul este roditor, pe când celălalt nu are viață în el.

Așa este și cu oamenii care-L mărturisesc pe Hristos. Mulți dintre ei seamănă cu creștinii și încearcă să se poarte ca ei, dar voi trebuie să-L aveți înăuntru vostru pe Hristos, care este Cuvântul manifestat, pentru că altfel nu vă veți maturiza

niciodată, nu veți fi un creștin adevărat credincios Bibliei. Va fi întotdeauna ceva denominațional, dar nu poate trăi deoarece în el nu este Viață, ca să trăiască. Dacă un ou nu este înșămânțat de cocoș, nu se poate cloci, ci putrezește chiar în cuib.

La fel este cu membrii unei biserici. Poți să-i dădăcești, să-i faci diaconi sau orice altceva, căci dacă nu s-au împerecheat cu Perechea, vei avea un cuib plin de ouă putrede. Așa este.

Este adevărat, purtătoarea, pleava, hrănește sămânța, dar când se maturizează, sămânța însăși trebuie să părăsească pleava, sau pleava trebuie să părăsească sămânța, s-o aducă în prezența soarelui, ca să se poată coace. Noi vedem toate aceste lucruri în simboluri.

Vedeți acum cât de apropiată este biserica din aceste ultime zile, cum merge până acolo încât seamănă cu Sămânța Însăși? Vedeți cum a crescut în ultimele zile denomi-națiunea pentecostală și cum vine atât de aproape încât să semene exact cu Sămânța?

Când planta de grâu trece din stadiul al doilea în al treilea, pe tulpină se formează pleava. Oh, iar dacă nu ești atent poți confunda spicul cu bobul de grâu. Ele se aseamănă foarte bine, dar dacă vei desface spicul, vei constata că înăuntrul lui nu este nici urmă de bob. De ce? Pentru că spicul este numai pleavă, un purtător al grâului. Gândiți-vă însă că după pleavă nu mai urmează nimic. După ce El a venit prin Maria, nu a mai fost făgăduită nicio altă Sămânță care să vină printr-o femeie. Tot așa, după pentecostali nu mai sunt promise denomi-națiuni. Aceasta este Răpirea și mireasa care iese afară de acolo, Sămânța, Cuvântul manifestat din nou.

Vedeți cât de asemănătoare sunt cele două? În Matei 24.24 scrie că „cele două duhuri din ultimele zile” – duhul poporului bisericii și Duhul Miresei, al poporului Miresei, „vor fi atât de apropiate încât, dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela și pe cei aleși.” Iată ce apropiate sunt.

Priviți cum vine prin tulpină. Fiți atenți, pentru că vom urmări câteva simboluri. În epoca lui Luther, a aducerii afară a Seminței Mireasă, a fost același Duh. Prin Luther a venit la suprafață doar o plântuță mică: neprihănirea prin credință. El a fost simbolizat prin Agar, tulpina. Observați-l apoi pe Wesley, în Filadelfia, epoca iubirii, când s-a format tulpina cu inflorescență, tabloul simbolizat prin Sara. În epoca lui Wesley, au existat mai mulți misionari decât în oricare altă epocă pe care am avut-o, aceasta fiind marea epocă misionară.

Dar Penticostalii sunt ultimul stadiu și o reprezentau pe Maria. Ea nu este Sămânța, însă viața din Sămânță era în ea, dar nu era încă maturizată. Ea era acolo, dar nu era încă coaptă. Mă simt foarte religios. Ea nu s-a maturizat încă; era acolo dar nu era maturizată. Așa este și epoca noastră penticostală în care trăim acum. Este timpul când trebuie să iasă afară un Cuvânt al lui Dumnezeu care este în ea, nedenațional și afară din ea.

Luther a mers să decojească cu primul său cuvânt: „Cel neprihănit va trăi prin credință.” Apoi s-a ridicat Wesley cu al doilea mesaj: sfințirea, a doua lucrare a harului. Penticostalii au adus al treilea mesaj: restituirea darurilor Duhului, dar trebuie să iasă afară întreaga Sămânță. Puteți vedea cum au luat ei Cuvântul și au făcut din El o denotațiune? Dar acum trebuie să iasă ceva care nu mai poate forma o denotațiune, și anume: Viața deplină care este înăuntru, trebuie să-L producă din nou pe El Înșuși într-o Mireasă. De aceea, după epoca aceasta nu mai poate fi alta. Frați și surori, noi suntem la sfârșit și Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta. Amin. Acum, noi vedem că aceste lucruri sunt cât se poate de adevărate.

Astfel, dacă Wesley a corespuns cu inflorescența și penticostalii cu pleava, înseamnă că stadiul următor este venirea afară a Bobului. Dar frate și soră, tulpina nu este Bobul; nici inflorescența nu este Bobul și nici pleava nu este Bobul; dar fiecare timp maturizează planta și ea seamănă tot mai mult cu Bobul.

Tulpina nu seamănă cu bobul. Ce vine apoi afară? Inflorescența seamănă mai mult cu bobul decât frunzulițele. Ce vine afară după aceea? Pleava. Ea cuprinde și

hrănește bobul.

Uitați-vă încă o dată la făgăduința pe care i-a dat-o Dumnezeu lui Avraam cu privire la „Sămânța ta, care avea o însemnătate duhovnicească și despre care cred că știm cu toții că era Hristos și nu Isaac, prin Sămânța credinței lui.

Observați: primul fiu era prin femeia roabă, de aceea nu seamănă cu făgăduința. Dumnezeu nu poate să-și ia Cuvântul înapoi pentru nimeni. Dumnezeu spune cum vine aceasta și aceasta este calea prin care va veni. Dar Sara simbolizează biserica. Ea zice: „Acest lucru este imposibil. Pur și simplu nu pot crede aceasta, așa că du-te și ia-o pe Agar de nevastă.” Vedeți acolo tulpina nu a semănat deloc cu făgăduința. Dar când a născut Sara, acest lucru arăta mult mai bine; semăna mult mai bine cu făgăduința, deși nici aceasta nu era promisiunea adevărată, deoarece Israel, în Isaac, nu a trecut examenul și a negat Sămânța adevărată, când a venit. Aleluia! Nu vă agitați și nu plecați, pentru că nu am spus nimic care să vă rănească. Ei L-au refuzat, L-au pus pe cruce și L-au răstignit.

Este exact cum a spus Pavel: „*Nu a prigonit fiul roabei pe fiul femeii slobode?*” Tot așa îl prigonește și sămânța denominațională pe Bobul original.” Da, așa trebuie să fie întotdeauna pe această cale. Ele sunt două făgăduințe absolut diferite, două timpuri diferite, două popoare diferite. Una este Mireasa, iar cealaltă este biserica. Nu se poate face nici măcar o comparație între ele.

Trebuie spus că cei doi fii nu au fost Sămânța făgăduită ce urma să vină, așa cum nici Agar, Sara și Maria nu au fost Sămânța. Maria nu a fost Sămânța, ci doar o purtătoare a Seminței. Ea a hrănit-o și a adus-o afară din pântecul ei, așa cum pleava aduce afară din pântecul ei Sămânța adevărată. Pleava nu este Sămânța, dar este cea mai apropiată de Sămânță pentru că o învelește.

Viața merge mai întâi în tulpină, apoi vine polenul, iar el se adună jos mai aproape. Dar când vine pleava, aceasta este aproape ca sămânța și se formează ca și sămânța. Din pricina aceasta a spus Isus că „*în zilele din urmă vor fi atât de*

apropiate încât dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși.” Dar apoi Sămânța vine afară de acolo, iar viața părăsește pleava. Pleava este un purtător, adică exact ceea ce au fost denumiți noastre, un purtător: Luther, Wesley și pentecostalii. Dar acum este timpul ca Sămânța să vină afară. Observați, observați...

Maria nu era Sămânța, ci ea corespunde cu pleava. Tot așa, tulpina și inflorescența nu sunt purtătorii întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, ci doar a unei părți din El. Luther a avut neprihănirea; Wesley a avut sfințirea, iar pentecostalii au avut restituirea darurilor, dar când vine Cuvântul... De exemplu, neprihănirea a arătat că omul poate fi salvat, și desigur, ea este o parte a Cuvântului, exact așa cum tulpina este o parte a plantei de grâu, dar este un purtător, nu Viața.

A urmat sfințirea. Câți credeți în sfințire? Dacă credeți Biblia, trebuie să credeți și sfințirea, dar nici ea nu este Viața. Apoi vin Pentecostalii cu restituirea darurilor: vorbirea în limbi, și celelalte. Ei au spus că vorbirea în limbi este dovada inițială a Duhului Sfânt, dar nu este adevărat. Prin cine S-a arătat Duhul Sfânt mai întâi? Prin pleavă. Dar când veniți și spuneți: *„Eu și Tatăl meu suntem Unul”*, pleava se dă înapoi și nu este de acord. Dar adevărata Biserică Mireasă va aduce însă la suprafață Cuvântul lui Dumnezeu în plinătatea Lui în Taină, dovedind că El este Același ieri, azi și în veci. Observați! Sămânța era în pântecul Mariei, iar când a fost eliberată, a spus: *„Eu am venit să fac voia Celui ce M-a trimis; Eu și Tatăl Meu suntem Unul; dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți”*. Vedeți? Aceasta era Sămânța făgăduită. *„Spuneți-Mi, cine Mă poate învinui de necredință? Am făcut ceea ce a făgăduit Biblia și ce trebuia să fac, iar Dumnezeu a dovedit aceasta. Cine Mă poate învinui că am spus ceva ce nu este adevărat?”* Vedeți? Maria a fost pleava, deoarece ea era cea mai aproape de Sămânță; ea nu era Sămânța, ci purta Sămânța în pântecul ei.

Observați, în epoca luterană, în epoca Wesleyană a fost același Cuvânt ca în epoca pentecostală, dar la deschiderea celor șapte Peciți, conform Apocalipsei 10, era gata să se nască întregul Cuvânt, manifestat din nou și dovedit de Duhul lui Dumnezeu în deplină tărie, ca atunci când a fost El aici pe pământ; manifestat în același fel și făcând aceleași lucrări care le-a făcut când a fost El pe pământ. Amin!

Evrei 13.8 spune: „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci*”, iar în Luca 17.30 citim: „*Cum a fost în zilele lui Lot, ai domni și în zilele din urmă, când Se va arăta din nou Fiul omului Însuși.*” Da, va fi același lucru.

Lumea este în starea Sodomei, iar biserica a plecat în Sodoma ca Lot și soția lui. Dar eu spun că undeva în această lume, este o Biserică aleasă care este scoasă afară și pusă de-o parte din lucrurile acelea, pentru că manifestarea lui Dumnezeu l-a atras atenția Ei.

Noi suntem în zilele din urmă, iar pleava și-a dat Puterea în Sămânță, care a plecat afară. Ea a fost o pleavă bună, dar a slujit timpului său. Vedeți, acum este Cuvântul Mireasă al Cuvântului Mire!

Sămânța naturală a lui Avraam (Ismael și Isaac) au trebuit să cadă în pământ, ca să poată veni la suprafață următorul, ca să-L aducă la suprafață pe Isus. Așa trebuie să se usuce toți ceilalți... pleava trebuie să se usuce, polenul trebuie să se usuce și totul moare, astfel ca Sămânța să se poată produce pe Sine Însuși. Aceasta este calea care a fost în fiecare epocă.

Cândva, denumirile au fost purtătoarele unei părți din Cuvânt, dar reformatorii nu l-au putut vedea în întregime deoarece a fost pecetluit departe de ei, până când a apărut epoca Vulturilor. Așa spune Biblia. Da, domnule. Acest lucru ne-a fost făgăduit în Maleahi 4. Exact! Dar „*El a ascuns Aceasta de ochii celor înțelepți și pricepuți.*”

Noi tocmai am mers în Cartea Apocalipsei și am găsit toate acestea: toți cei trei mesageri ale acelor animale care au înaintat; unul s-a potrivit cu Luther, unul s-a potrivit cu celălalt exact cum trebuie, fie că este bou sau alt animal din Biblie; ei au mers înainte prin neprihănire și sfințire, chiar în penticostali. Dar al patrulea era un vultur, iar Dumnezeu l-a ridicat în această epocă. El trebuie să vină prin această epocă ca să fie corect. Da, domnule, vulturul făgăduit să fie împlinirea lui Maleahi 4.

Isus nu a fost al Mariei, dar a venit prin Maria, ca și Viața prin pleavă.

Poate că mulți din prietenii catolici, care sunt printre noi în seara aceasta, se gândesc că Maria a fost mama lui Dumnezeu, dar vă întreb: Cum ar putea fi mama lui Dumnezeu când El nu are nici început, nici sfârșit? Cine este tatăl lui Dumnezeu dacă Maria a fost mama Lui? Vedeți? Dacă ea ar fi fost mama lui Dumnezeu, cine a fost Tatăl Lui? Vedeți? El a fost Creatorul ei, nu ea creatoarea Lui! El S-a creat pe Sine Însuși în pântecul Mariei, deci nu era creația ei. Acesta era El, creat de El Însuși. El nu era de la ea, ci ea era de la El. Acesta este adevărul. Biblia spune că „toate lucrurile au fost făcute prin El”, vedeți, „și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” (Ioan 1.3). Atunci cum este posibil să aibă o mamă când El este Dumnezeu Însuși?

Acum vedem descoperirea adevărată a simbolului adevărat. Sunt trei femei purtătoare ale seminței naturale, până când aceasta s-a maturizat în Isus. Ismael nu putea fi Sămânța făgăduită deoarece, după cum gândim astăzi, era născut nelegitim, fiind fiul unei roabe. Apoi a venit unul care seamănă un pic mai mult cu Isus, Isaac, dar nici el nu era Cel făgăduit, pentru că s-a născut prin relația sexuală dintre Avraam și Sara. A urmat nașterea din fecioară prin care a venit la suprafață Isus Hristos, Dumnezeu, Cuvântul făcut trup.

Vedeți, aici au fost arătate trei femei care simbolizează bisericile, deoarece femeia simbolizează întotdeauna biserica. Aceasta înseamnă trei epoci denominaționale, purtătoarele care trebuiau să moară și să se usuce ca pleava, pentru a face loc Seminței. Sămânța nu poate fi gata, nu se poate coace până ce pleava, tulpina și frunzele sunt toate uscate. Aceasta este adevărat. El stoarce fiecare fărâmbă de Viață din ele. Amin. Dar fără celelalte, Sămânța nu poate ajunge la coacere.

Nu o poate face! Acum este timpul Seminței sau timpul Miresei. Pleava este moartă, este uscată. Este timpul Cuvântului feciorelnic... neatins. El este o fecioară, amintiți-vă, este timpul Cuvântului feciorelnic. Dar dacă lăsați Cuvântul în mâinile unei denominațiuni, nu mai poate rămâne feciorelnic pentru că va fi prelucrat de mâna omului. Dar Biserica lui Dumnezeu nu este atinsă de

denominațiune. Aleluia!

Este Cuvântul lui Dumnezeu născut din fecioară, manifestat, Isus Hristos Același ieri, azi și în veci. Aleluia! Cât este de minunat! Eu Îl iubesc, Îl cred și știu că este Adevărul. El nu trebuie să fie atins. În nașterea feciorelnică a Miresei nu va exista o mânuire omenească, denominațională. Nu, domnule! Dumnezeu i-a poruncit să iasă afară din mijlocul lor. „Nu vă atingeți de lucrurile lor necurate! Deveniți vulturi!”

Îmi amintesc că zilele trecute, Duhul Sfânt mi-a îndreptat atenția spre ceva. Aceasta s-a întâmplat zilele trecute când mă întorceam de la adunare din Phoenix și veneam spre Tucson. Copiii dormeau pe scaunele din spate ale mașinii, iar în timp ce discutam cu soția privirea mi-a fost atrasă de un șoim. L-am privit cu atenție pentru că este un simbol al bisericii de astăzi.

Noi știm că șoimul și-a pierdut identificarea creației lui originale. Acesta este adevărul. Odată, el era ca un vultur, asemănându-se fratelui mai mare, dar acum nu mai zboară în ceruri, ca să caute mana cerească, ci a devenit moale. El sare pe pământ ca un corb, se așază pe un stâlp de telegraf și privește după iepuri morți. Șoimul n-a fost făcut să facă aceasta. Nu, el a fost făcut să fie asemenea unui vultur.

Acest lucru este valabil și pentru biserică. Ea a fost creată să fie asemenea Vulturului și trebuia să-și ia locul în locurile cerești, dar în loc să facă aceasta, a devenit moale. Ea nu mai zboară în necunoscut, în albastru, ci este dependentă de o școlarizare modernă, de teologia unor oameni care au făcut din ea o denominațiune și privește după iepuri morți, pe jumătate putreziți, împușcați de altcineva. Dar vulturul nu s-a schimbat deloc, ci a rămas același. El rămâne un vultur.

Șoimul nu se înalță niciodată în ceruri să-și prindă hrana proaspătă de sus, ci depinde de ceea ce poate găsi deja mort. El a avut nevoie de un stâlp ca să ajungă

pe pământ. Uitați-vă la un șoim bătrân. Dacă mergeți de-a lungul drumului, veți vedea că sârmele de telegraf sunt pline de șoimi bătrâni care privesc după ceva mort și împutit. Ei nu sunt în stare să zboare în sus, ci vin imediat pe pământ pentru că au devenit moi. Șoimul nu mai folosește puterea pe care i-a dat-o Dumnezeu.

Semnul lui distinct era să zboare în ceruri și să primească totul de sus, dar a căzut jos și nici măcar nu mai poate privi sus. El se gândește la iepuri morți, la ce poate găsi pe stradă; un dihor, oposum sau ceva care a căzut alături. El nu este un vultur, dar se aseamănă cu el.

Așa este și biserica ce depinde de hrana sa educațională și așa mai departe, o dietă moartă care a murit cu mulți ani în urmă prin Luther, Wesley, pentecostali, și ce a trecut. Se uită în urmă la crezurile făcute de oameni, în loc să zboare sus în cerurile Cuvântului, unde *„Toate lucrurile sunt posibile pentru cei ce cred.”*

A luat obiceiurile unui șorecar, deși lucrurile moarte trebuiau lăsate pentru corbi, lume. Școlile și celelalte lucruri sunt pentru lume, nu pentru Biserică, iar prin faptul că le-a acceptat, și-a pierdut agerimea și a devenit foarte moale. Nu mai poate merge în Cerurile aspre, unde *„Toate lucrurile sunt posibile pentru cei ce cred”*, ci se așază jos și spune: „Doctorul Cutare spune așa și așa; denomi-națiunea mea nu crede așa.”

Oh, șoimule pervers, care te temi să te proșterni peste făgăduințele lui Dumnezeu! Tu zici: „Zilele minunilor au trecut”, pentru că ai devenit moale și te temi să-ți ridici aripile și să zbori în sus. Și tu ai devenit prea moale pentru o adunare de rugăciune? Ești atât de fricos încât te temi să stai zece minute la altar? Țopăi mereu ca un corb, mănânci mortăciuni și hoituri de pe pământ! Da, domnule. El este prea moale să se avânte cu asprime în înălțimi. Țopăie ca un corb și mănâncă hrana corbilor. Aceasta este el.

Acționează ca un corb, pentru că nu mai este un șoim. El este mai mult un corb

decât un șoim. Un șoim trebuie să zboare; nu să treacă peste un stâlp de telefon și să urmărească un iepure mort, apoi să vină jos și să sară în sus și-n jos pe stradă ca un corb. Vedeți?

Exact așa a ajuns biserica de astăzi. „De ce să mă ridic mai sus și să zbor când pot avea iepuri aici?” Dar acei iepuri sunt morți, putreziți și contaminați, deși odată au fost buni. Așa a fost învățătura lui Luther, a lui Wesley și cea pentecostală. De ce vrei să mănânci ca un corb? Când copiii lui Israel erau în călătorie, în fiecare noapte le cădea din cer mană proaspătă, dar tot ce rămânea până a doua zi se strica. Noi spuneam pe la țară: „Cozile mișcătoare sunt înăuntru.” Vedeți, aceasta este problema. Astăzi sunt prea mulți viermi în experiențele noastre, iar religiile noastre depind de ceea ce spune altcineva care este de părere că făgăduința a fost pentru o altă epocă.

Nu demult a venit la mine un predicator baptist care mi-a spus: „Știi, vreau să te corectez într-o problemă.”

„În care?” l-am întrebat eu.

„Tu încerci să predici în epoca aceasta învățătura apostolică, dar epoca apostolică s-a încheiat de multă vreme.”

„Când s-a încheiat? Eu îți voi spune când a început, iar tu să-mi spui când a încetat”, i-am răspuns, după care l-am întrebat: „Tu crezi Cuvântul?”

„Bineînțeles.”

„În ordine. Crezi că epoca apostolică a început în ziua de Rusalii?” „Da.”

„În ziua aceea, apostolul Petru a spus ceva, dar înainte de a-ți spune ce, o să-ți amintesc că Isus a zis: „Cine va adăuga sau va scoate vreun Cuvânt din această Carte, i se va scoate partea din Cartea Vieții.” Acest lucru este valabil pentru un predicator sau pentru cineva care avea numele în Carte.” Apoi am continuat: „În ziua aceea, Petru a spus: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.” (Fapte 2.38-39). Când a fost retrasă această făgăduință? Niciodată. Ea este valabilă pentru totdeauna.”

Necazul este că sunt un cârd de șoimi care s-au întors afară să fie niște șorecari, și țopăie în jur pe niște hoituri moarte, omorâte în alte epoci. Exact. Ei nu mai au mana proaspătă din ceruri, nu o doresc. Ei nu au fost... ei nu pot avea o adunare de rugăciune. Nu au fost vulturi de la început, de aceea au devenit moi, nu sunt rezistenți și țopăie încoace și încolo.

Așa este denomi-națiunea noastră modernă care depinde de educație și de teologia făcută de om ca să explice toate aceste Lucruri. Vedeți? Ei nu vor lua Cuvântul care spune: „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.” (Evrei 13.8), nici Maleahi 4, nici celelalte făgăduințe care se referă la ziua aceasta și vorbesc ca epoca bisericii. Ei nu cred ce a spus prorocul Zaharia când a zis: „Va fi lumină în timpul serii.” (Zaharia 14.7). Nu vor să primească aceasta, dar țopăie pe ceea ce a trăit organizația pentecostală cu o sută de ani în urmă și mănâncă o hrană stricată, pe jumătate alterată. Acesta este adevărul. Ea nu este bună.

Observați, biserica este atât de firească încât se hrănește din hoiturile lumesti, din lucrurile moarte ale lumii, întocmai ca și corbi. Politica lor religioasă nu îi permite Duhului Sfânt să le trimită în biserică un om uns. Ei trebuie să aibă o politică și să vadă dacă denomi-națiunea îl va primi sau nu. Așa este. Ei sunt ca lumea, iubesc lumea, se îmbracă la fel ca lumea și acționează ca lumea. Ei sunt corbi, ca lumea, sunt leneși, moi și compromiși. Aceasta sunt ei. (Fratele Branham bate de patru ori

pe amvon). Ați văzut vreodată un vultur compromis? Nu, domnule. În el nu există compromis. Niciun Creștin adevărat nu o face. El nu este moale, ci caută până când îl găsește. Amin. Da, domnule. El își va găsi hrana, pentru că vrea Mână proaspătă. Nu vine jos să-și caute hrana, ci se ridică tot mai sus, pentru că cu cât urcă mai sus vede mai bine. Acum este momentul ca vulturii din timpul acesta să se ridice tot mai sus, să sape în făgăduințele lui Dumnezeu și să nu mai trăiască cu hrana corbilor, care a fost proaspătă cu mulți ani în urmă, dar acum este stricată. Ieșiți de acolo!

Se face politică, se alege, se adaugă și se scoate, se spune aceasta și aceea, iar Duhul Sfânt nu mai poate face nimic în biserică. Nu mai există adunări de rugăciune; oamenii nu se mai roagă lui Dumnezeu ca să-și împlinească Cuvântul și aceasta pentru că nu mai cred că El este Același ieri, azi și în veci. Ei se fac corbi. Astfel, iau o denotațiune, își trec numele într-un registru, devin leneși și stau acolo în urmă desfătându-se de ceva hoit mort, apoi, presupun că sunt cel puțin un șoim care este frate similar vulturului, profetului care a adus Cuvântul adevărat și L-a manifestat.

Ei se bazează pe o teologie care este pe jumătate putredă, făcută de un om. De unde o au? Dintr-un program de școală duminicală, de la un oarecare învățător care spune: „Zilele minunilor au trecut; botezul cu Duhul Sfânt nu mai există, toate aceste lucruri sunt fără sens!” Vreți să-mi spuneți că un vultur ar mânca așa ceva? El n-ar putea face asta. Nu, domnule.

Nici un creștin nu va mânca din aceste hoituri moarte, din învățăturile învechite, denotaționale, deoarece el dorește Cuvântul proaspăt al lui Dumnezeu, făgăduința orei. În zilele lui Luther, Dumnezeu a promis iepurii, iar în zilele celorlalți a promis celelalte lucruri, dar acum, El ne-a promis o Masă cu un meniu complet, toate cele șapte feluri de Meniu pentru că toate cele Șapte Peceți sunt deschise și Cuvântul Său a dat totul pentru cei care îl pot primi!...

Șoimi țopăind ca niște șorecari. Oh, Doamne! Gândiți-vă în ce ceas critic trăim! Și așa cum șoimul și-a pierdut identitatea ca șoim, și biserica și-a pierdut

identificarea cu vulturul, cu profetul lui Dumnezeu.

Odată, ea a fost purtătoarea Cuvântului adevărat al lui Dumnezeu: a neprihănirii, apoi a sfințirii și a botezului cu Duhul Sfânt, restituirea darurilor, dar acum nu mai merge înainte, ci înapoi, și încearcă să mănânce mana stricată, putrezită, care nu este bună și a fost dată zilelor trecute. Vulturul adevărat al acestei zile, mănâncă însă mana proaspătă și știe că noi am primit mai mult decât celelalte epoci; am primit descoperirea lui Isus Hristos în plinătatea puterii Sale, așa cum ne-a făgăduit că va fi în aceste zile din urmă.

Acum, biserica este o pleavă uscată, s-a dus; Duhul lui Dumnezeu a părăsit-o. Acesta este adevărul. Ea nu va moșteni împreună cu Sămânța dovedită a Cuvântului și nu va fi în Răpire. Ea va fi o membră a bisericii și se va ridica la a doua înviere pentru a fi judecată conform cu ceea ce a auzit. Dacă în seara aceasta sunteți doar un membru al bisericii, cum va fi judecata voastră când noi toți trebuie să stăm aici și să mărturisim că ați auzit Adevărul? Vedeți? Biserica nu mai zboară în sus, în necunoscut, spre locurile cerești, spre supranatural, în puterea și înălțimea făgăduințelor Cuvântului veșnic al lui Dumnezeu, unde „toate lucrurile sunt posibile pentru cei ce cred”, pentru că ea nu crede, ci cade înapoi pe sârmele de telegraf și spune: „Denominațiunea mea spune că iepurii sunt în ordine”, dar ei au deja viermi și nu mai sunt buni, dar ea depinde de ei.

Penticostalii au devenit ca sora lor, corb denominațional, și stau cu ei pe scaunul „sfatului celor răi,” ascultând căpeteniile ei lumești, politice, care o hrănesc cu hrana corbilor, cu lucrurile moarte care s-au stins cu cincizeci de ani în urmă. Aceasta este starea Bisericii Penticostale. Oh, Doamne!

Și așa cum Sara a încercat să primească făgăduința supranaturală prin alegerea firească a Agarei, biserica încearcă să aducă în lume o trezire prin acești evangheliști mari. „O trezire în timpul nostru! O trezire în timpul nostru! Oh, metodiștilor, bapțiștilor, penticostalilor, veniți împreună!” Cum credeți că veți avea o trezire de Mană proaspătă, cu hrana voastră veche și moartă?... Cum puteți s-o aveți în timpul nostru? Trezirea va fi atât de mică încât ei nici nu vor ști că a avut

loc!

Penticostalii spuneau: „Oh, trebuie să se întâmple un lucru mare!” El se întâmplă, dar ei nu-l cunosc. Vedeți? Da, domnule. *„Căci acolo unde este Stârvul (animalul înjunghiat), se adună vulturii.”* Cu siguranță. Vedeți? Aceasta a spus El. Ce este Stârvul? Cuvântul. El este Cuvântul, Stârvul, Hristos! *„Hristos în voi,”* Același ieri, astăzi și în veci. Cât este de adevărat!

Sara a încercat să ducă făgăduința la împlinire... ca biserica de astăzi: printr-o mare trezire. (Prin ce?) Printr-o făgăduință pervertită. Cum puteți face aceasta când Dumnezeu nu a binecuvântat niciodată o organizație? El nu a folosit niciodată o organizație. Când a ieșit un mesaj, oamenii s-au organizat, dar de îndată ce au făcut aceasta, au murit chiar acolo. Provoacă pe oricine, pe orice istoric, să-mi arate când s-au mai ridicat ei vreodată? Au murit și au rămas acolo! Dumnezeu S-a mișcat afară din acel purtător în altul; din luterani, în metodiști; din metodiști, în penticostali; iar acum El se mișcă afară din penticostali, în Sămânță.

Ultima trebuie să fie Sămânța. Voi nu puteți învinge natura. După Sămânță nu mai este nimic altceva, așa că Sămânța se va reproduce pe Sine. El este Același ieri, astăzi și în veci; același Stâlp de Foc, arătând aceleași semne, aceeași Putere, același Dumnezeu, aceleași minuni, același lucru, dovedind Cuvântul și Biblia. El este același ieri, astăzi și în veci. El ne conduce și în seara aceasta. Dumnezeu să ne ajute să vedem aceasta și să credem. Desigur!

Vedeți, Sara, biserica, a ales-o pe Agar, dar nu a reușit. Nu! Grupul ales de ei nu va reuși nici astăzi! Doctorii în teologie și toți ceilalți, nu pot face aceasta pentru că toți purtătorii cad. Desigur. Luther a căzut ca și Agar. Ce a făcut Agar? Și-a dat copilul la o altă femeie ca să îl crească. Același lucru l-a făcut Luther, când l-a dat pe singurul său fiu, neprihănirea, unei denominațiuni să se păcălească cu el, să-l crească mare. Acesta este adevărul.

Wesley a căzut pe aceiași cale ca Sara, îndoindu-se de nașterea supranaturală,

botezul Duhului Sfânt, așa cum a făcut Sara la stejar. Da, atunci când urmașii lui au venit în legătură cu lucrurile supranaturale, când epoca pentecostală a venit cu vorbirea în limbi și toate acestea, ei au râs și L-au batjocorit. Voi, toți cei ce aparțineți de așa zisa „Biserică a lui Hristos” și voi, bapțiștii și prezbiterienii, v-ați ridicat nasul, ați întors spatele la Aceasta și ați plecat de la Ea. Așa este. Ce ai făcut, Wesley? Ți-ai vândut copilul la o organizație, de aceea a murit. Aceasta corespunde exact.

Dar Cuvântul adevărat a mers mai departe. Nu a stat în organizația aceea, ci s-a dus în mișcarea pentecostală, și a luat ceva mai mult cu El. Astfel a ieșit la suprafață un fiu mai copt, ca sămânța care a căzut în pânțele, deoarece după un timp a început să se formeze coloana vertebrală, plămâni, picioarele și capul; apoi a venit timpul nașterii. În felul acesta a ajuns și Biserica la coacere.

Wesley s-a îndoit la fel ca Sara atunci când a venit Îngerul Domnului îmbrăcat ca un bărbat, un om... Acela era Elohim, Dumnezeu Însuși îmbrăcat ca un om. El stătea acolo cu hainele prăfuite și a dat făgăduința. Când s-a întâmplat aceasta, Sara avea cam nouăzeci de ani, iar Avraam avea o sută de ani. Acesta este motivul pentru care a râs și și-a zis în sine: „Cum se mai poate face aceasta acum, când eu și bărbatul meu suntem bătrâni și nu mai avem nici o legătură de douăzeci de ani? Eu să am plăcere cu domnul meu, eu bătrână și el tot bătrân? ? Sămânța lui este moartă și pânțelele mele este uscat. Sânul meu s-a dus, glandele de lapte s-au dus. Cum pot să-l am?”

Dar Dumnezeu a zis: „Eu l-am promis, și va veni oricum!”

Același lucru l-a spus Wesley: „Cum am putea primi vorbirea în limbi, vindecarea divină și toate celelalte lucruri? Ele nu sunt pentru noi, pentru această zi!”

Dar Dumnezeu a spus: „Am făgăduit că *„în zilele din urmă voi turna Duhul Meu peste orice făptură”*, și așa va fi! O voi face întocmai cum am spus: în zilele din urmă.” El a făgăduit aceasta și a făcut întocmai... Biserica lui Wesley și toate

surorile din polenul ei: baptiștii, prezbiterienii, Biserica lui Hristos, sfinții pelerini, Frăția Unită, și alții, au murit cu toții, dar Biserica a mers mai departe. Ce fac penticostalii? Se organizează, exact ca pleava. Ea a făcut același lucru. Acesta este adevărul.

Penticostalii erau ca Maria... Sărbătoarea penticostală arată cum a făcut Maria. Ce a făcut Maria greșit? Cu ocazia unei sărbători penticostale, s-a întâlnit cu un grup de demnitari, preoți. Nu-și găsisse Fiul nicăieri, așa că s-a întors înapoi, o călătorie de trei zile. Vedeți, ea L-a părăsit la sărbătoarea penticostală. Maria s-a dus înapoi cu Iosif și L-a căutat. Și unde L-au găsit? Unde L-a găsit Maria? În Templu, unde discuta cu preoții despre Cuvântul lui Dumnezeu. Și acolo, în fața preoților, Maria a lăsat perdeaua să cadă, făcând exact ceea ce n-ar fi trebuit să facă. Ei o numesc „mama lui Dumnezeu”, dar o mamă ar trebui să aibă mai multă înțelepciune decât fiul ei. Ea a zis însă: *„Tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare.”* (Luca 2.48). Iuh! Vedeți, ea a spus: *„Tatăl Tău și eu...”*, prin aceasta arătând că nașterea Lui n-ar fi fost supranaturală, și că Iosif era tatăl lui Isus. Deci, Maria a negat nașterea Lui supranaturală. Penticostalii au luat vorbirea în limbi și au negat nașterea din Cuvânt. Da, aceasta au făcut ei. Au negat nașterea din Cuvânt, la fel ca Maria. Dar după Aceasta nu va mai fi o altă organizație, pentru că acolo a stat Însuși Cuvântul care, deși avea doar doisprezece ani fiind doar un lucrușor mic în pleavă, a spus: *„Oare nu știți că trebuie să fiu în lucrarea Tatălui Meu?”* (v. 49). Cuvântul a corectat imediat biserica.

Ei ziceau: „De ce faci aceasta? Tu știi că dacă vei continua așa vom închide ușile și nu Te vom mai lăsa înăuntru!” Dar El a răspuns: „Oare nu știți că Eu trebuie să fiu în lucrarea Tatălui?” Vedeți? Sigur, sigur, adevăratul supranatural!

Prin ceea ce a spus, ea chiar pretindea că El era fiul lui Iosif, un simplu om. La fel fac penticostalii când susțin că El este „Unul din trei.” Știu că ceea ce spun, rănește, dar așa spuneți: „unul din cei trei.” El era trei manifestări în Unul singur. Dar penticostalii spun: „Oh, da, El este Fiul Tatălui, al Duhului Sfânt...” Oh, Doamne! Cuvântul real, adevărat, vorbește și ne spune: „Nu sunt trei, ci doar Unul singur!”... Amin. Nu cunoașteți Cuvântul lui Dumnezeu? Nu faceți trei din aceștia, ci Unul.

Observați, după această pleavă purtător, nu va mai fi niciun purtător: biserici mamă și denominațiuni, deoarece după pleavă nu mai vine decât Bobul. Este adevărat? Sigur că da. Trebuie să fie Bobul, și Bobul trebuie să fie identic cu bobul căzut în pământ, Isus Hristos Același ieri, azi și în veci, de aceea Duhul vine peste Mireasă, pentru ca Ea să facă aceleași lucruri pe care le-a făcut El. Vedeți? El este reproducerea din nou a Bobului.

Și vedeți, deși tânăr, Cuvântul vorbește pentru Sine Însuși: „*Oare nu știți că trebuie să fiu în lucrarea Tatălui Meu?*” Iuh!

Aici este și acum taina Mesajului: „*Lucrarea Tatălui.*” Care este lucrarea Tatălui? Puteți să vă închipuiți care era lucrarea Tatălui în El? Să împlinească ce a spus Isaia: „*Fecioara va rămâne însărcinată și va naște un Fiu.*” Și atunci: „*șchiopul va sări ca un cerb,*” și toate celelalte lucruri care vor avea loc. Moise spusese în zilele lui: „*Domnul Dumnezeu va ridica printre voi un Profet ca mine!*” (Deuteronom 18.15). Aceasta era lucrarea Tatălui, să împlinească Cuvântul acela. Dacă acest lucru vine jos prin tulpinile femeilor naturale, ce ziceți despre tulpinile acestor femei biserici? Femeia simbolizează întotdeauna biserica. Este corect? Bobul de grâu va striga din nou: „*Noi trebuie să fim în lucrarea Tatălui!*” Da, domnule. Ce trebuie să fac eu? Dovedește Maleahi 4, dovedește Luca 17.30, dovedește Evrei 13.8, dovedește Ioan 14.12, dovedește tot Cuvântul Său... Apocalipsa 10, deschiderea celor șapte Pечеți, și a tainelor lui Dumnezeu, sămânța șarpelui, și toate celelalte vor fi manifestate; căsătorie și divorț și toate aceste taine care au fost ascunse în toți anii aceștia sub stâlpi și așa mai departe, au fost aduse la lumină și descoperite în ceasul acesta. Aceasta este lucrarea Tatălui. Credeți că Îl vor primi? Dimpotrivă, vor să fie onorați și spun: „*Denominațiunea noastră nu învață așa!*” Dar Biblia o face, iar Dumnezeu a dovedit deja că este adevărat.

Toate aceste lucruri vin la lumină acum, iar prin deschiderea Pечеților am văzut că denominațiunile au fost doar purtători. Aceasta-i o altă lucrare a Tatălui care este dovedită. Lucrarea Tatălui acum este să vă arate că denominațiunile nu sunt ale Lui. Ele sunt sisteme făcute de oameni, care neagă Cuvântul. Corect.

Și Observați. Voi spuneți: Ce! Maria... marea fecioară?"

La cruce, El nu a numit-o „mamă”, ci i-a zis: „femeie”, o purtătoare, nu mamă. Acesta este adevărul. Ea a fost un purtător al Cuvântului, nu Cuvântul! Cuvântul era El. Oh, da!

Observați, de asemenea, că ea nu a fost identificată cu El în înviere. Astfel, El a murit și a înviat, deoarece era Cuvântul, dar ea a murit și este încă în mormânt, pentru că a fost doar un purtător așa cum sunt și bisericile. Vedeți? Ea arată că era doar un purtător, nu Cuvântul.

Voi încheia prin a spune aceasta. Oh, șoimi pentecostali, care țopăiți în jur ca și corbii, și sunteți părtași la lucrurile lumii ca restul, „având doar o formă de evlavie, suficientă să-i înșele pe cei aleși dacă este posibil, dar negând Puterea Lui,” cum zice profetul aici!

Cred că este un exemplu perfect pentru ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu că va fi în zilele din urmă, adică la faptul că biserica din Laodicea nu știe că este goală, oarbă, mizerabilă, săracă și nenorocită. Ea pretinde că este mare, sănătoasă și nu duce lipsă de nimic, dar nu știe că s-a schimbat din șoim, un frate similar profetului, care ținea Cuvântul lui Dumnezeu corect, într-un corb, și își hrănește propriul popor cu șoareci bisericești morți. Acesta este adevărul. Treziți-vă! O, cum așteptați să fiți identificați sau moștenitori cu vulturii, cu astfel de lucruri, în acest ceas măreț când Răpirea este aproape?

Oh, creștinule! Oh, credinciosule! Dacă ai crezut numai în parte, continuă să participi la adunări, pentru că noi avem ceva ce cred că Domnul vrea să știi. Este târziu, așa că trebuie să închei. Să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Aș vrea să nu priviți la gramatica mea, ci la ceea ce spun, deoarece sunt convins

că am fost destul de clar ca să puteți înțelege ceea ce am spus. Trebuie doar să credeți. Dacă în seara aceasta ești aici, și ești fără această experiență... Voi spuneți: „Am dansat în duhul, am sărit în jur.” Da, șoimii fac același lucru, ca ciorile și corbii. Nu aceasta am întrebat eu. Din ce mâncați voi? De unde vă luați hrana zilnică? Unde vă hrăniți, din Cuvântul lui Dumnezeu sau din vreun hoit vechi care a fost folosit cu mulți ani în urmă? În seara aceasta, experiența voastră este ceea ce ați adunat de mulți ani, sau este proaspătă și nouă, Mană nouă care tocmai a căzut din cer, iar tu îți hrănești sufletul cu Ea, căutând pentru mâine ceva mai bun? Dacă nu sunteți așa, puneți-vă această întrebare sinceră, în timp ce stați cu ochii închiși și cu capetele și inimile plecate înaintea Lui. Vrei să-ți ridici mâna, nu spre mine, ci spre Dumnezeu, și să mărturisești: „O, Dumnezeule, adu sufletul și duhul meu în starea corectă, astfel încât să mă hrănesc numai cu Cuvântul Tău.” Vrei să ridici mâna? Dumnezeu să te binecuvânteze!

Nu știu exact câți sunt în seara aceasta aici, fiindcă pot aproxima cu greu mulțimea, dar cred că mai mult de o treime din cei prezenți au ridicat mâna arătând că doresc să fie aduși într-o stare corectă. Să ne plecăm capetele și să ne rugăm unii pentru alții.

Scumpule Dumnezeu, eu sunt responsabil numai să aduc Cuvântul Tău, iar prin aceste parabole simple și mici, oamenii pot vedea că unii nu pot moșteni împreună cu ei, deoarece Cuvântul spune că în zilele din urmă va fi un popor care va fi răpit sus în cer, iar unii din ei vor fi aici când va veni Isus. Noi Îl așteptăm să vină chiar în seara aceasta

Mă gândesc că în urmă cu treizeci sau treizeci și trei de ani, cam pe la ora nouă treizeci sau zece, am stat în genunchi, poate chiar pe locul acesta și m-am rugat pentru tatăl meu care era pierdut, iar în seara aceasta stau tot aici și mă rog, o, Doamne, pentru mulți tați, mame, frați și surori. N-ai vrea să Te înduri de ei, Dumnezeule? Tatăl meu a trecut deja dincolo de granițele acestei vieți, și mă gândesc că nu peste multă vreme ne vine și nouă timpul să plecăm de aici. Și eu va trebui să merg pe calea acesta, Doamne, și nu numai eu ci fiecare bărbat, femeie, băiat sau fată, iar atunci va trebui să dăm socoteală pentru ceea ce facem cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Cât de neînsemnat a fost în ochii lui David, omul acela care mergea în urma lui și îl scuipa! Tot așa de neînsemnați vor fi și cei care Îl scuipă pe Isus Cuvântul, când El se reîntoarce din nou, și cei ce L-au străpuns. Oh, dar cât de însemnați vor fi în ochii Tăi toți aceia care deși n-au folosit cuvinte înalte, au luat pilde din natură și ne învață despre Dumnezeu Creatorul, în timp ce purtătorii Cuvântului nu văd Cuvântul Însăși și nici ceasul în care trăim și timpul secerișului care este aici.

Scumpule Dumnezeu, nu ne lăsa să-Ți întoarcem spatele pentru o prostie omenească, fiindcă dorim să lăsăm totul și să-L primim pe El cu toată inima noastră. Doamne, pune în mine Duhul Vieții, ca să pot crede toate Cuvintele Tale și să-L primesc pe Isus Cuvântul, Același ieri, azi și în veci, și să cred partea hotărâtă pentru timpul acesta. Îngăduie aceasta, Doamne, pentru că Te rog în Numele lui Isus. Amin.

Toți cei ce sunteți aici, să vă gândiți cu toată seriozitatea la aceasta. Noi nu avem o biserică la care să aderăm, dar avem un bazin în care puteți fi botezați prin botezul creștin, pentru că *„toți cei ce au crezut, au fost botezați”*. Ei nu au fost stropiți sau udați, ci au fost botezați prin scufundare, dar nu în titlurile „Tată, Fiu și Duh Sfânt”, ci în Numele lui Isus Hristos, cum a făcut întreaga Biserică până la înființarea Bisericii Catolice. În anul 325 d.Hr., biserica catolică a introdus trei dumnezei și trei forme de botez în titlurile trinității. Astfel, dacă nu ai făcut încă aceasta, mâine dimineață la ora zece, totul este pregătit, haine și lucruri care vă așteaptă acolo jos.

Nu vreți să veniți să vă uniți cu Isus Hristos, nu cu noi. Noi nu avem aici o biserică să aibă grijă de voi. Duceți-vă la orice biserică vreți, de unde veniți, dar vă rog să credeți acest Cuvânt. Credeți acesta? Spuneți: „Amin.” (Amin). Dumnezeu să vă binecuvânteze. Puteți s-o faceți.

Dacă este ceva cu care am putea să vă ajutăm, suntem gata s-o facem.

Știu că printre noi sunt bolnavi, dar astăzi nu mai avem timp să chemăm un rând

de rugăciune, de aceea aş vrea ca fiecare din voi să-şi pună mâinile peste persoana de alături. Fără îndoială că tu îţi pui mâinile peste un vultur, poate un vultur care a mâncat ceva din hrana corbilor şi s-a îmbolnăvit din cauza ei. Ei nu o mai vor, sunt bolnavi şi oboseţi de ea. În seara aceasta ei au auzit ce pot mânca de fapt vulturii: Cuvântul, şi au un Hristos viu care trăieşte printre ei, arătându-se pe Sine Însuşi viu, Acelaşi ieri astăzi şi în veci. Ei nu vor să fie moştenitori cu pleava, deoarece Cuvântul spune că va fi arsă. Toate paiele şi lucrurile trebuie să fie arse. Combina vine să bată grâul afară, iar tu vrei să fii grâu.

Tată, unii dintre ei sunt bolnavi fizic. Vulturule, roagă-te pentru fratele tău, pentru sora vultur de acolo, aşa cum mă rog eu pentru tine aici. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să vină peste toţi. Gândiţi-vă vă eu vă dau Hrana vulturilor, promisiunea lui Dumnezeu. El îşi numeşte profeţii, „vulturi,” şi Se numeşte pe Sine Însuşi un Vultur, El este IaHVeH Vulturul. În timp ce voi aveţi mâinile puse peste altcineva, rugaţi-vă pentru ei.

Tatăl nostru ceresc, Cuvântul Tău spune că ultima poruncă pe care ai dat-o bisericii Tale a fost: *„Duceţi-vă în toată lumea şi predicaţi Evanghelia.”* Aceasta este o poruncă generală, adică este valabilă pentru toţi. Astfel, *„cine crede şi se botează, va fi mântuit, dar cine nu crede, va fi osândit.”* Mai mult, *„cei ce cred vor fi urmaţi de aceste semne: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşa.”* (Marcu 16.15-18). O, IaHVeH, Vulturul nostru, hrăneşte-ţi puii din Cuvântul acela, Doamne, căci au nevoie de aceasta ca să ştie că hrana pe care le-am dat-o este „Aşa vorbeşte Domnul!”

Doamne, Tu ai făgăduit că dacă-şi vor pune mâinile unii peste alţii, se vor însănătoşa, de aceea Te rog să îndepărtezi toate îndoielile şi ideile corbilor. Noi ne hrănim solemn cu Hrana Vulturului, Cuvântul lui Dumnezeu.

Fă ca orice duh necurat: de frică, de îndoială, orice pretenţie denominaţională, obișnuință, boală, suferință sau orice altceva, să-i părăsească în Numele lui Isus Hristos.

Fie ca din ceasul acesta să fie liberi ca să poată mânca hrana Vulturului, pe care în săptămâna aceasta ne-o dai din belșug. Doamne, Tu ai deschis Pecețile și ne-ai arătat tainele făgăduite, care au fost ascunse de la întemeierea lumii. În ce-i privește pe acești oameni, ei îți aparțin, de aceea Te rog să-i primești în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Toți cei ce credeți și primiți aceasta, ridicați-vă în picioare și spuneți: „Eu cred și primesc tot ce mi-a făgăduit Dumnezeu.” (Adunarea se ridică și primește). Dumnezeu să vă binecuvânteze. Este minunat! Toți stau în picioare. Aceasta-i bine. Să cântăm cântarea: „Îl iubesc, Îl iubesc!” Să cântăm cu toții:

Îl iubesc, Îl iubesc, (Să ridicăm mâinile).

Căci El m-a iubit întâi,

Și a plătit salvarea mea

Pe lemnul din Calvar.

Oh, nu este El minunat? („Amin”). Haideți să dăm mâinile unii cu alții. Frate și soră vultur, dați mâna cu cei din jur, în timp ce continuăm să cântăm: „Îl iubesc.” Frate vultur! Frate vultur, să slujim Cuvântul! Cum ești Charlie? Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Mă bucur să te văd! Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Dumnezeu să te binecuvânteze frate vultur. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Pe lemnul din Calvar.

Să ridicăm din nou mâinile spre El.

Îl iubesc, Îl iubesc,

Că întâi El m-a iubit... (și v-a făcut un vultur)

Și a plătit salvarea mea

Pe lemnul din Calvar.

De unde știți, cum va ști lumea că îl iubiți pe Isus? Când ne iubim unii pe alții. În acest fel lumea... Vedeți, Dumnezeu vede credința voastră, iar lumea vede acțiunea voastră. Iubiți-vă unii pe alții. Fiți buni unul cu altul, vorbiți unul cu altul, fiți răbdători unul cu altul. Pentru toate celelalte indicații, pentru botez, pentru Duhul Sfânt... Noi avem aici mai multe camere care vă stau la dispoziție. Dacă Dumnezeu v-a convins că așa este corect, că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, și vreți să aparțineți cu El, mâine sunteți invitați la botez. Veți găsi aici oameni care vă vor spune tot ce trebuie să faceți. Noi vom face tot ce putem ca să vă ajutăm.

Cei din Tucson, din California și din celelalte părți ale țării, care ascultați această transmisie, ridicați mâinile și lăudați-L.

Până mâine seară când ne vom întâlni din nou, vă las în grija fratelui Neville, păstorul nostru.

- Amin -